

CLOSE/UP

MEXICO EFTER FESTEN

Den olympiske fest er forbi, og denne vinters følelse af »dagen derpå« er også trængt ind i filmindustrien – en trist og umoderne »national filmindustri«, der år ud og år ind producerer ca. 50 film til det sydamerikanske marked. Men alle er enige om, at det var en god fest – den åbnede en masse vinduer, og dens virkning viser sig måske at være psykologisk i sidste ende. Mexico har længe holdt sig i baggrunden og sliktet sårene fra de store omvæltninger, der har præget dets historie, og som indtil videre kun nordamerikanerne har haft den frækhed eller naivitet at filme. Nu rykker italienerne, fra Sergio Leone til Pier Paolo Pasolini, imidlertid ind på Huerta, Pancho Villa, Zapata og de andre myter, banditter og helte, hvis liv blev skrevet i blod og tårer.

Ilden fra de æstetisk-politiske ungdoms- eller studenterevolter rullede hen over Mexico City, og skønt det er for tidligt at tale om en »cinema novo«, er der måske en genopblomstring på vej. Manuel Gonzalez Casanova har genoptaget sine filmforelæsninger på universitetet, der stadig er koparret af politiets og hærens kugler fra sidste sommers oprør, og revolutionen ligger og lurer. Skønt ingen endnu har lavet sin personlige »Le petit soldat«, forbliver Casanovas »Escuela de Cine« den afvigende menings bastion, og efterdønningerne når helt ud til Churubusco Studierne.

Samfundsmentaliteten har ændret sig, og som det ofte er tilfældet, er det en enkelt mands værk. Jorge Duran-Chavaz, leder af »Sindicato de tecnica y manuales«, har lavet konkurrencer med unge filmskabere – irriterende nok kaldet eksperimentalcineaster. Her i vinter løber den tredje årlige »concurso« af stablen, og efter de to foregående konkurrencer at dømme kan man tillade sig at nære høje forventninger.

De tre store i »nueva ola« (ny bølge er stadig det foretrukne ord)

er Alberto Isaac, Juan Ibanez og Juan Guerrero. Isaac, en lyshåret, 34-årig, tidligere journalist lagde ud med bitter humor i »En este pueblo no hay ladrones« (»There Are No Thieves in This Village«) og præsenterede »Las vicitaciones del diablo« ved Acapulco Festivalen i 1967. Filmen er ikke uden lighedspunkter med »I pugni in tasca«, der jo bragte de unge italienerne på tale. Ligesom Marco Bellocchio koncentrerer Isaac sig snarere om en familie end om et enkelt menneske, når han undersøger økonomiske, sociale, seksuelle og religiøse forhold. I øjeblikket er Isaac ved at afslutte klipningen af Mexicos officielle olympiadefilm.

»Los Caifanes« er Ibanez's første film. Titlen er mexicansk slang for storbyens bumser, og uden at være en ny indspilning af Buñuels »Los Olvidados« angriber filmen ørligt og modigt fattigdommen i byerne. Guerrero har lavet »Mariana«, der var ret dyr, og som mexicanske kritikere fremhæver som et eksempel på nye muligheder. Med fare for at være langt ude, kan man måske sige, at sekvenserne om Marianas barndom har svage genklange af Cocteau, men de voksne i Guerreros melodrama om generationskløfterne inden for overklassen er alt for tungt fremstillede.

Bag Isaac, Ibanez og Guerrero er der imidlertid andre – Alfredo Ripstein, der i en alder af 21 lavede »Tiempo de morir« og nu to år senere afslutter »Juegos Peligrosos« (»Dangerous Games«) i Brasilien. Carlos Fuentes, der skrev manuskript til François Reichbachs seneste dokumentarfilm, »Mexico, Mexico«, som alle her i Mexico hader, skriver nu på Roman Polanskis nye film, mens han forbereder sin egen instruktørbud. Manuel Michel viste sin første film, »Patsy, Mi Amor«, ved Acapulco Festivalen i december sammen med sin 18-årige hovedrolleindehaverske, Ofelia Medina, der sammen med Mia Farrow vandt El Heraldo-prisen.

Mens denne forsøgsvis, natio-

nale fornyelse af en filmindustri, der er helt igennem domineret af »the Establishment«, føler sig frem, holder Hollywood liv i Churubusco. Et halvt dusin dyre (5 millioner \$ eller mere) produktioner er blevet eller er ved at blive optaget i Mexico, fra Don Siegels »Two Mules for Sister Sara« til Elliot Silversteins »A Man called Horse« med Richard Harris i hovedrollen, og det hele laves for at gøre de nordlige naboer lykkelige.

Der tages store og bestemte skridt for at forhindre national udplyndring af amerikanske selskaber. Især Alejandro Paez-Urquidi, den nye guvernør i staten Durango, vil ikke tøve med at kaste en borgmester i fængsel, hvis han kræver for høje priser af filmselskaber on location. Fristelsen til at forlange flere penge og den legendariske – skønt kun halvvejs sande – »manana«-indstilling har jaget adskillige internationale produktioner væk. Det sidste eksempel herpå er Joseph Losey, der havde planer om at indspille en film her.

Men alt gælder dyre, udenlandske film. Er co-produktion mon

nøglen til en tilbagevenden til den relative kvalitet, der prægede de tidlige 1950'ere (Emilio Fernandez og fotografen Gabriel Figueroa er næsten de eneste navne man stadig husker)?

Logisk set skulle en konsolidering af forskellige latinamerikanske forsøg være mulig. Der er tale om en sammenslutning af venezuelanske begyndere og ældre, erfarne, mexicanske filmfolk, og der er blevet underskrevet en russisk-mexicansk aftale om, at Sergei Gerasimov skal filme maleren David Alfaro Siqueiros' liv. Det ser imidlertid ud til, at de, der virkelig ønsker at få den defensive og nervøst nationalistiske industri til at slå revner, er italienerne. Leone og Pasolini ønsker begge at lave westerns, der er baserede på den rige mexicanske revolution, men denne stolte nation spørger endnu ikke med 1910-17-oprøret – den blodigste af alle den nye verdens revolutioner med dens en million døde – og det er meget usikkert om Leone eller Pasolini kommer til at filme Pancho Villa eller Zapata. Axel Madsen.

Alberto Isaac instruerer Gloria Maria i »Las vicitaciones del diablo«.